

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 169/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť STING – ITEC Slovakia, s. r. o., Nitra, Cintorínska 5, zastúpenej advokátom JUDr. J. W., N., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Nitra v konaní č. k. 15 Cob 226/2003-79, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť STING – ITEC Slovakia, s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2004 doručená sťažnosť STING – ITEC Slovakia, s. r. o., Nitra, Cintorínska 5 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu Nitra v konaní č. k. 15 Cob 226/2003-79 (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľka uvádza, že Okresný súd v Nitre (ďalej len „okresný súd“) vydal 26. novembra 2002 platobný rozkaz sp. zn. 2 Rob 1467/02, ktorým zaviazal sťažovateľku

ako odporcu zaplatiť spoločnosti NOVID, spol. s r. o., Vráble, Hlavná 20, sumu 873 117,40 Sk s príslušenstvom. Sťažovateľka podala proti uvedenému platobnému rozkazu odpor v zákonom stanovenej lehote.

Okresný súd uznesením z 22. septembra 2003 č. k. 27 Cb 16/03-64 odmietol odpor proti platobnému rozkazu z dôvodu, že odpor bol podaný neoprávnenou osobou. V odôvodnení okresný súd uviedol, že JUDr. J. W., ktorý odpor podal, nebol v čase podania odporu, t. j. 19. decembra 2002, osobou oprávnenou na jeho podanie, keďže predložil dodatočne súdu plnomocenstvo z 31. júla 2003.

Sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu v stanovenej lehote odvolanie, v ktorom poukázala na dôvody nezákonnosti uznesenia. Uviedla, že právny zástupca sťažovateľky predložil okresnému súdu plnomocenstvo najmä na zastupovanie vo veci sp. zn. 27 Cb 16/03, ako aj na všetky veci súvisiace s touto vecou, teda aj na podanie odporu. Sťažovateľka poukázala v tejto súvislosti aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. R 12/1985 a Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Cdon 1007/96, ktoré podľa jej názoru podporujú jej tvrdenia. Navyše, súčasťou zmluvy o právnej pomoci uzavretej medzi sťažovateľkou a advokátskou kanceláriou JUDr. J. W. 30. novembra 2000 je aj splnomocnenie na zastupovanie v akejkolvek veci. Fotokópia tejto zmluvy bola predložená ako príloha k odvolaniu v predmetnej veci.

Krajský súd uznesením z 28. novembra 2003 č. k. 15 Cob 226/2003-79 odvolanie sťažovateľky zamietol a potvrdil uznesenie okresného súdu, pričom podľa tvrdenia sťažovateľky sa nevysporiadal s dôvodmi uvedenými v odvolaní. Na základe tejto skutočnosti bola sťažovateľke podľa jej tvrdenia odňatá možnosť konať pred súdom v rámci riadneho zastúpenia na základe plnomocenstva.

Sťažovateľka preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že predmetným právoplatným uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy a aby toto uznesenie bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Keďže platobný rozkaz je v dôsledku uznesenia

okresného súdu právoplatným exekučným titulom, sťažovateľka zároveň žiada, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť uvedeného uznesenia a platobného rozkazu, pretože výkon tohto rozhodnutia by znamenal pre sťažovateľku podstatne väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

V zmysle čl. 127 ústavy má ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť o sťažnosti len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, domáhať pred iným súdom. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 130/02.

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej ústavou zaručených práv došlo uznesením krajského súdu, pretože tým jej bola odňatá možnosť uplatniť svoje právo na nestrannom súde. Takto formulované porušenie práv môže byť dôvodom pre podanie dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku za predpokladu splnenia ostatných zákonných podmienok, pričom ak má sťažovateľka možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, podľa čl. 127 ods. 1 in fine ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu. Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o jeho sťažnosti nemožno odstrániť.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov – napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2004